View the original article

ВІЙНА

«11 днів тримав нас у заручниках, все поїв». Жителі окупованих Олешок розповідають про «страшний голод»

Борис Сачалко «Настоящее время» Радіо Свобода

26 жовтня 2026, 09:42

В окупованому Росією місті Олешки Херсонської області України триває продовольча криза

В окупованих Росією Олешках (Херсонщина) триває продовольча криза. Уже найближчого четверга, 29 жовтня, повинна розпочатися гуманітарна місія – доставка гуманітарної допомоги в Олешки, розблокування вільного пересування цивільного населення, яке має бажання виїхати через визначений безпечний коридор. Спершу про це повідомив Білий дім. А Київ і Москва підтвердили підготовку до гуманітарної операції. Цієї домовленості, за повідомленням, вдалося досягнути за посередництва першої леді США Меланії Трамп.

Наразі в Олешках, за даними української влади, залишаються від 1500 до 2000 людей, серед яких кілька десятків дітей, які живуть в умовах повної блокади з боку Росії. У людей немає їжі: останнє завезення продуктів до магазинів було ще в травні , **тож улітку більшість виживала завдяки городам.**

Українські військові певний час тому змогли скинути дронами певну кількість продуктів жителям, однак, за розповідями місцевих, тих, хто взяв цю їжу, затримали російські силові структури й «кинули на підвал».

Окремим жителям Олешок усе ж вдалося вирватися з окупованого міста та дістатися підконтрольної Україні території.

Вони розповіли всі реалії життя в окупованому Росією місті кореспонденту телевізійної та онлайн-мережі «Настоящее время» (створена Радіо Свобода для російськомовної аудиторії).

Віталій, його дружина та 13-річний син – жителі окупованих Олешок, яким вдалося вирватися з міста. Проте з міркувань безпеки чоловік просить не показувати його обличчя: він досі побоюється російських військових. Віталій розповідає, що довго не виїжджав, оскільки доглядав за літньою родичкою. Про те, що в Олешках може розпочатися голод, родина здогадувалася, але тривалий час сподівалася, що їм удасться якось перечекати скрутні часи.

«Коли ти перебуваєш в окупації, ти робиш запаси, щоб можна було вижити. Ми зробили їх заздалегідь – тому так довго й протрималися, – пояснює Віталій. – Вийшли ми 13 вересня цього року, коли зрозуміли, що ситуація з продовольством у нас критична».

Віталій просить не показувати його обличчя: він досі побоюється російських військових. Чоловік розповідає, що довго не виїжджав, оскільки доглядав за літньою родичкою

На столі у Віталія та його родини зараз стоять торт, кекс, печиво й кава. Усі ці звичні продукти для них – небачена розкіш після багатьох місяців недоїдання.

Із Олешок, за словами Віталія, чимало жителів виїхали одразу після руйнування греблі Каховської ГЕС у червні 2023 року.

▸ Руйнування греблі Каховської ГЕС

Відтоді ситуація в місті лише погіршувалася, а блокада з боку російських військових ставала дедалі жорсткішою. 26 травня 2026 року до міста доїхала остання машина з продуктами, після чого всі дороги, що ведуть до Олешок, російські військові або замінували, або перекопали.

Віталій пригадує, що до середини літа в Олешки інколи проривалися «швидкі» з медикаментами, але в липні під час одного з таких рейсів медики підірвалися на півдорозі. Відтоді люди в Олешках виживали винятково за рахунок власних запасів та городів.

«Ми харчувалися тільки овочами – помідори, огірки, кабачки. Нічого іншого не було, – розповідає **Алла**, якій також нещодавно вдалося вирватися з Олешок разом із чоловіком. – Якщо пощастить і хтось привезе пакетик із кілограмом гречки чи рису – це було щастя! 420 рублів (це 210 гривень) за дві картоплини розміром

трохи більші за сливу. Одна картоплинка коштувала 70 гривень! Голод був страшний».

Алла каже, що її родина все літо змогла протриматися на овочах і фруктах із власного городу

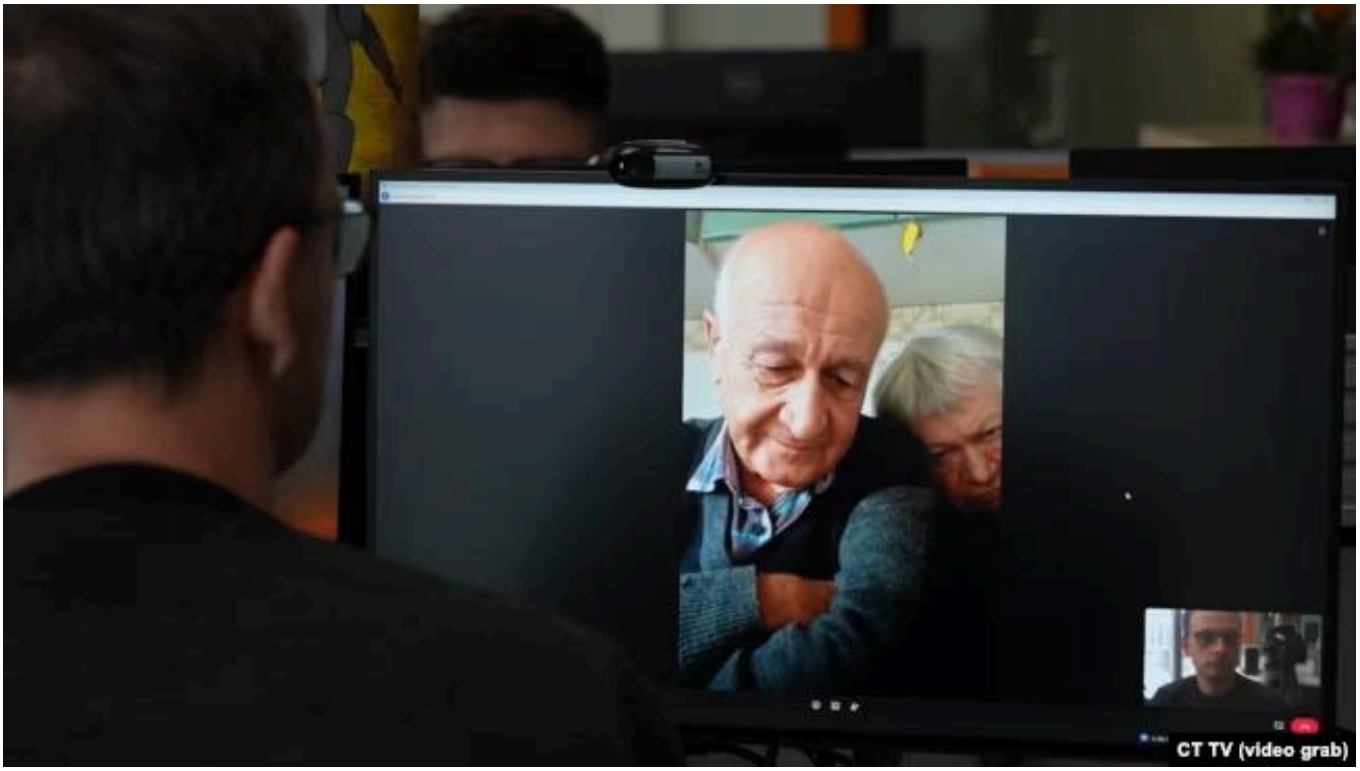
Проте голод був лише частиною біди: згодом до їхньої хати прийшов російський військовий, який почав їм погрожувати.

«До нас прийшов «визволитель» із автоматом і тримав нас у заручниках 11 днів і 11 ночей, – розповідає жінка. – У нього було тільки одне на думці – вбивати, вбивати!»

«Він хотів їсти. Ми йому дали. Але він повбивав курей, з'їв їх – усе об'їв. І на городі все вирвав», – описує вона.

«Він нас тримав [у заручниках], а потім запитав: «У вас є замок?» Загнав мене в душ на вулиці, а чоловік у цей час був біля дверей, – пригадує Алла. – Він вистрілив угору, а потім наставив [зброю] на нас. Сказав: «Я вас буду вбивати». А потім сказав, що хотів кинути в нас гранату й зачинити нас із нею на замок: ось для чого йому потрібен був замок! І ми щоразу боялися, що він зайде й зробить це з нами».

В один із таких вечорів чоловік **Анатолій** сказав дружині, що треба тікати з міста будь-якими способами.

Анатолій та Алла розповідають про життя в окупованих Росією Олешках

«Хто залишається – у того два виходи: або загинути, тому що тебе чимось уб'ють, або голод, – пригадують Алла та її чоловік Анатолій. – Ми з третьої спроби пішли, групою приблизно з 12 людей. Коли побачили наш прапор – плакали».

Сергій, якому також вдалося евакуюватися із Олешок, згадує, що стосунки з російськими військовими у багатьох жителів міста були напруженими.

«Ти сидиш – двері відчиняються. Заходять люди: «Здрастуйте». Можуть тобі ребра «порахувати», якщо не сподобаєшся. Можуть сказати: «Нам сказали довірені люди, що ти «тягнеш мазу» за Україну». І все, цього вистачає, – розповідає він про візити озброєних окупантів до домівок. – Кому з ноги, кому рукою. Зайшли, хвилин 40, може, годину пробули й пішли, сказавши: «Ми ще повернемося».

Сергій, який теж зміг евакуюватися із Олешок, згадує, що взаємини з російськими військовими у багатьох жителів міста були напруженими

«До нашого будинку теж вдерся російський солдат, шукав ДРГ [диверсійно-розвідувальні групи], – розповідає Віталій. – Він забіг, я руки підняв. Дитина стояла поруч – я бачив, як він трусився, у нього сльози були на очах... Військовий побіг по кімнатах, почав усе перевіряти, почав стріляти по меблях, підлозі та стінах».

Про важку ситуацію в Олешках упродовж останніх місяців українські посадовці та дипломати говорили на всіх міжнародних майданчиках, вимагаючи від Росії забезпечити «зелений коридор» для виїзду цивільних із міста. Росія визнавала критичну ситуацію в місті, але покладала відповідальність за неї на Україну. РФ також послідовно відкидає звинувачення у скоєнні воєнних злочинів.

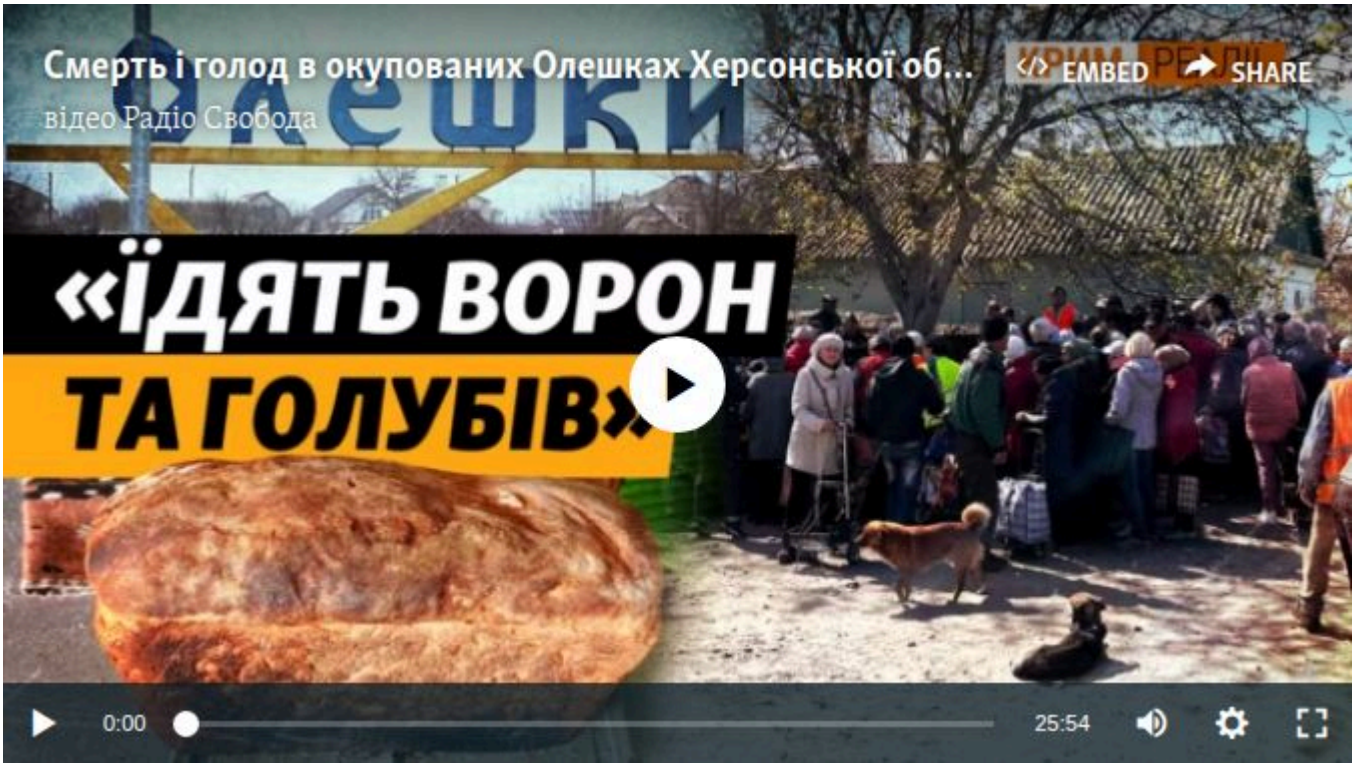
Тим, хто наважується на евакуацію, необхідно пройти пішки з Олешок понад 20 кілометрів

Волонтери, які займаються евакуацією із Олешок, вважають, що інформаційна кампанія допомогла: мін на дорогах стало менше, а за ситуацією в місті почали пильно стежити спостерігачі.

Тим, хто наважується на евакуацію, необхідно пройти пішки з Олешок понад 20 кілометрів.

«Коли люди виходять із Олешок, вони мені пишуть маршрут: де по дорозі лежать міни, як їх краще обійти. І ми це все формуємо. І якщо хтось іде новенький, хто не знає, як іти, вони це все читають, – розповідає волонтерка **Ксенія Архіпова**. – І зараз [росіяни] почали розміновувати дороги, люди кажуть, що мін стало менше».

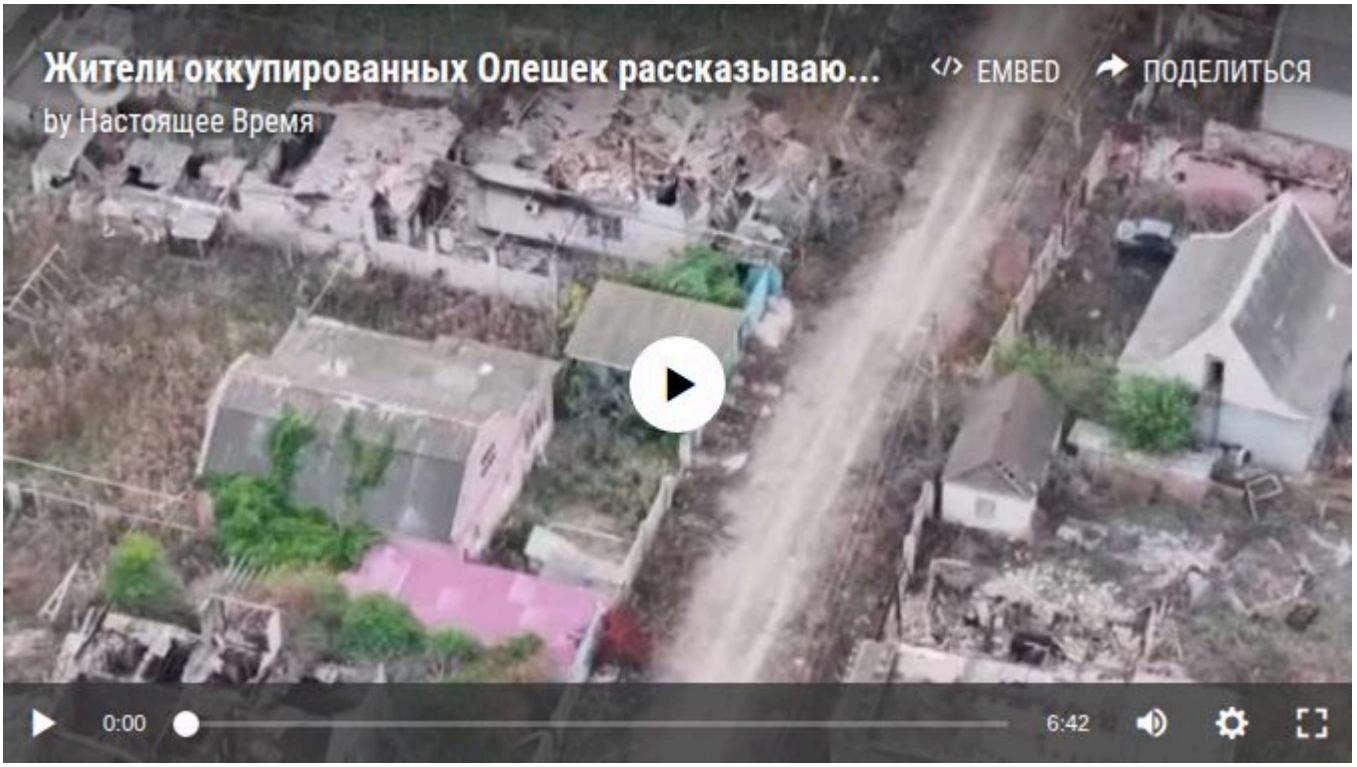
«У нас був єдиний шлях – на Раденськ. На дорозі «пелюстки» [протипіхотні фугасні міни натискної дії ПФМ-1] лежать, міни різного калібру. Нас двічі зупиняв навантажений [вибухівкою] FPV-дрон, який висів над нами на відстані 3–5 метрів і не пускав нас на Раденськ, – розповідає про втечу з міста Віталій. – Ми стояли, молилися, хрестилися, вклонялися йому хвилин 3–5. Він повисів-повисів і полетів далі».

«По одному люди не хочуть іти, по двоє теж, але коли їх іде багато, їм не так страшно. Учотирьох вони вже можуть іти», – описує дорогу з Олешок волонтерка Ксенія Архіпова. Вона сама родом із Олешок, а зараз допомагає землякам виїхати з окупованого міста.

За її словами, попри все, що відбувається в Олешках, залишити місто хочуть не всі. У когось проблеми з документами, хтось досі чекає на українських військових, а комусь просто немає куди йти.

І на Віталія з родиною, і на Аллу з чоловіком після виходу з Олешок чекав довгий шлях на територію, підконтрольну Україні, через Росію та Білорусь. Віталій тепер мешкає у містечку для переселенців під Києвом, Алла – у Тернополі з донькою. Повертатися до Олешок ніхто з них не планує. Віталію повертатися вже просто немає куди: нещодавно український снаряд знищив його будинок. Чоловік каже, що образи на українських військових не тримає й планує почати життя із нуля.

«Ти розумієш, що військовим треба виконувати своє завдання, і іншого шляху в них немає. Ви ніяк від цього не застрахуєтеся. Ви серед цього живете», – каже він.

«Ми, напевно, вже попрощалися з домом, туди повернення не буде», – каже Алла.

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Надзвичайно важливо»: Лубінець звернувся до жителів Олешок щодо гуманітарної місії

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Дипломатія першої леді США проти окупації: як Меланія Трамп домоглася порятунку цивільних з Олешок

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Голод в Олешках. ЗСУ дронами скидають продукти, а російські окупанти забирають собі?

Україна | Політика | Суспільство | Війна

© Радіо Свобода, 2026 | Усі права застережено.